

Μόσχας Κύριλλος: «Η Ανάστασις του Χριστού είναι η ανεξάντλητος πηγή της μεγάλης ημών χαράς»

[Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Μόσχας](#)

Το βαθύ σωτηριολογικό μήνυμα της [Αναστάσεως](#) του Κυρίου ως μέγιστη έκφραση ελπίδας βρίσκεται στο επίκεντρο του φετινού Πασχαλίου Μηνύματος του [Πατριάρχη Μόσχας και πασών των Ρωσιών κ.κ. Κυρίλλου](#).

Ο Μακαριώτατος υπογραμμίζει ότι «εις ταύτην τὴν χαρμόσουν εἶδησιν συγκεντροῦται ἡ ἐνδόμυχος δύναμις τῆς ἐλπίδος καὶ ἡ μεγάλη προσδοκία τῆς πίστεως». Ο Πατριάρχης τονίζει ότι η Ανάσταση αποτελεί τη νίκη «τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ καλοῦ ἐπὶ τοῦ κακοῦ», εκπληρώνοντας τη διαχρονική προσδοκία της ανθρωπότητας για λύτρωση.

Ιδιαίτερη ἔμφαση δίνεται στο μυστήριο της θείας οικονομίας: «Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ

ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ γέγονε ἄνθρωπος... ἄχρι τέλους ἤπια τὸ ποτήριον τῶν θλίψεων», ἐνῶ με σαφὴ θεολογικὴ διατύπωση ἐπισημαίνεται ὅτι ὁ θάνατος δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸν Δημιουργὸ τῆς ζωῆς: «Κατηναλώθη ὁ θάνατος, συνετρίβησαν αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου».

Παράλληλα, υπογραμμίζεται ὅτι ἡ Ἀνάστασις δὲν ἀποκαθιστᾷ ἀπλῶς τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ τὸν ἀνυψώνει, ἀφοῦ «δίδωσι... ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι».

Ἐπίσης ὁ Μακαριώτατος συνδέει τὸ ἀναστάσιμο μήνυμα με τὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν πιστῶν, καλώντας σὲ ἐμπρακτὴ ἀγάπη καὶ συμφιλίωση: «Ἄς συγχωρέσωμεν ἀλλήλους... ἅς συμφιλιωθῶμεν καὶ ἀσπασθῶμεν ἀλλήλους», ἐπισημαίνοντας ὅτι «ἡ ἀγάπη εἶναι ἰσχυροτέρα ἀκόμη καὶ τοῦ θανάτου».

Αναλυτικὰ τὸ Μήνυμα τοῦ Πατριάρχῃ Μόσχας καὶ πασῶν τῶν Ρωσιῶν κ.κ. Κυρίλλου γιὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα 2026:

Πεφιλημένοι ἐν Κυρίῳ Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι ἀρχιερεῖς, σεβαστοὶ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι, θεοφιλεῖς μοναχοὶ καὶ μονάζουσαι, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί μου ἀγαπητοί,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἀπὸ παντὸς πλούτου καὶ ποικιλομορφίας τῆς ἀνθρωπίνης γλώττης λείπουσιν ἄλλα πλέον χαρμόσυνα διὰ τὴν πιστεύουσαν καρδίαν καὶ ἐπιθυμητὰ λόγια, εἰ μὴ αὕτη ἡ πειστικὴ μαρτυρία τῆς γενομένης νίκης τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ καλοῦ ἐπὶ τοῦ κακοῦ.

«Χριστὸς Ἄνεστη!» – εἰς ταύτην τὴν χαρμόσυνον εἴδησιν συγκεντροῦται ἡ ἐνδόμυχος δύναμις τῆς ἐλπίδος καὶ ἡ μεγάλη προσδοκία τῆς πίστεως, δι' ὧν ἔζων ἄνθρωποι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκδιώξεως τοῦ Παραδείσου. Ἔζων διὰ τῆς ἀναμονῆς συγχωρέσεως, καταλλαγῆς καὶ λυτρώσεως, ἀλλὰ ὁ Κύριος ἐχαρίσατο ἀσυγκρίτως περισσότερο ἐν τῇ ἀγάπῃ Αὐτοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψάμενος (πρβλ. Ἐβρ. 11,40).

Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ γέγονε ἄνθρωπος, μεθ' ἡμῶν ἐκοινώνησε πάντων τῶν βαρέων τῆς ἐπὶ γῆς ὑπάρξεως, ἄχρι τέλους ἤπια τὸ ποτήριον τῶν θλίψεων καὶ μάλιστα τὸ πλέον πικρὸν ἐκ τούτων· ἐκεῖνο τοῦ θανάτου. «Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὦν καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν» (Ιεσ. 53, 3), ἦρεν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ἐκουσίως ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Μὰ, ἐδύνατο ἄραγε ἵνα κρατήσῃ τὸν Δημιουργὸν τῆς ζωῆς ὁ θάνατος; Ἐδύνατο ἄραγε ἵνα καταπίῃ Ἐκεῖνον ἡ ἀκόρεστος ἄβυσσος τῆς κολάσεως, Οὐτίνος χωρὶς Λόγου ἐγένετο οὐδὲ ἐν ᾧ γέγονεν (Ἰω. 1,3); «Πεφανέρωται ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν οἰκουμένην καὶ ἔλαμψε τὰ καταχθόνια. Κατηναλώθη ὁ θάνατος, συνετρίβησαν αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου καὶ κατηνυγάσθησαν τῷ φωτὶ πάντα τὰ κτίσματα, τὰ τὸ πρότερον

έν σκότει τελούμενα», έμπνευσμένως έξυμνεΐ ό Όσιος Έφραΐμ ό Σύρος τήν έπικράτησιν τοϋ Σωτήρος έπί τοϋ θανάτου («Ό Ίησοϋς εΐναι τὸ φῶς τοϋ κόσμου»).

Ήκούσθη ποτέ ό θάνατος ίνα άποδίδει τήν λείαν αύτοϋ; Έάν και άπέδιδε ταύτην άχρι καιροϋ, μόνον και μόνον προκειμένου ίνα πάλιν άρπάξη ταύτην. Ό Χριστός όμως έγερθεΐς έκ νεκρῶν ούκέτι άποθνήσκει, θάνατος αύτοϋ ούκέτι κυριεύει (Ρωμ. 6,9)! Οϋτος άπαρχή τῶν κεκοιμημένων ὢν (Α΄ Κορ. 15, 20), έν ταύτη τῇ όδῷ προπορεύεται και ήμῶν: «άπαρχή Χριστός, έπειτα οι Χριστοϋ έν τῇ παρουσία αύτοϋ» (Α΄ Κορ. 15, 23).

Έν τῇ Σαρκώσει Αύτοϋ ό Θεός τήν άνθρωπίνην φύσιν άνακαινίσας και έκ τῶν πληγῶν τῆς άμαρτίας ταύτην έπουλώσας, δια τῆς Άναστάσεως όδηγεΐ ήμᾶς εις τὰς έτι εύφοροτέρους νομάς. Οϋχι μόνον έπαναφέρει τὰ άπωλεσθέντα τοΐς ανθρώποις, παρέχων συγχώρεσι και καταλλαγήν πρὸς Έαυτὸν, αλλά και υιοθετεΐ ήμᾶς δια Ίησοϋ Χριστοϋ (Έφ. 1,5) και δίδωσι τοΐς πιστεύουσιν εις τὸ ὄνομα αύτοϋ έξουσίαν τέκνα Θεοϋ γενέσθαι (Ίω. 1,12), και κατὰ χάριν θεοϋς.

Παραλλήλως πρὸς τήν έαρινήν μεταμόρφωσιν τῆς άνθούσης φύσεως πάλιν και πολλάκις διαδίδεται άνα τὸν κόσμον ή έκπληκτικῇ εΐδησις τῆς σωτηρίας: «Ίησοϋν ζητεΐτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν έσταυρωμένον· ήγέρθη, ούκ έστιν ὡδε» (Μκ. 16,6). Κενός ό τάφος! Ηγέρθη γάρ ό Κύριος καθῶς εΐπε (Ματθ. 28,6)!

Ή Άνάστασις τοϋ Χριστοϋ εΐναι ή άνεξάντλητος πηγή τῆς μεγάλης ήμῶν χαρᾶς, τῆς πηγάζουσης έκ τῆς ύπερεχούσης πᾶσαν έννοιαν άγάπης τοϋ Θεοϋ έναντι τοϋ γένους τῶν ανθρώπων, δι΄ ής άνεδειχθησαν ήμΐν τὰ άγαθά, όρατὰ γάρ και άόρατα. Ή ύπέρμετρος δύναμις ταύτης τῆς θυσιαστικῆς άγάπης, ή έπεκτείνουσα πέραν παντὸς όριου, νικᾷ τὸν Άδην, άνοίγει τὸν Παράδεισον, χαρίζεται συγχώρεσιν και γνησίαν πνευματικῇν έλευθερίαν.

«Κραταιά ως θάνατος άγάπη» (Άσμ. άσμ. 8, 6), ίσχυριζετο ό πλούσιος τῇ σοφίᾳ βασιλεϋς Σολομών. Ός μαθηταὶ τοϋ Χριστοϋ, έν τούτοις μαρτυροϋμεν πειστικῶς ότι ή άγάπη εΐναι ίσχυροτέρα άκόμη και τοϋ θανάτου. Ύπερπηδᾷ τὸν χρόνον και τὸν χῶρον, καθαιρεΐ τήν άμαρτίαν και τήν δύναμιν τοϋ σκότους. Είς τήν Βασιλείαν τῆς άγάπης Αύτοϋ μᾶς καλεΐ ό Πανοικτίρμων Κύριος και δέν εισερχόμεθα έντὸς μη έχοντες ταύτην έν ταΐς καρδίαις ήμῶν. Άς συγχωρέσωμεν άλλήλους, ᾧς ρίψωμεν τὰ δεσμὰ τῶν άμοιβαίων προσβολῶν και πικριῶν, ᾧς συμφιλιωθῶμεν και άσπασθῶμεν άλλήλους. Άς παράσχωμεν έλεος εις τοϋς ένδεεΐς και παρηγορήσωμεν τοϋς τεθλιμμένους.

Ύπὸ τοϋ Χριστοϋ άγιαζόμενοι και εις τὸν άξιοθαύμαστον θρίαμβον τοϋ Πάσχα εισερχόμενοι μεταμορφοϋμεν δια τοϋ άφθάρτου φωτός τῆς Άναστάσεως τὸν

περιβάλλοντα κόσμον, εἰσάγομεν τοῦτον εἰς τὴν χαρὰν τῆς σωτηρίας, ἣν πᾶσα ἡ οἰκουμένη ἀναμένει, ποθοῦσα τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ (Ρωμ. 8, 21). Τότε ἡ ἴδια ἡ ζωὴ ἡμῶν, ἣν βιοῦμεν ἐν ἐνότητι μετὰ τοῦ Κυρίου, καθίσταται γνησίᾳ Θεῖα Λειτουργία μὲ προεκτάσεις τῷ ὄντι εἰς τὸ σύμπαν, ὅπου κάθε δημιουργημὰ δύναται ἵνα ἀποδίδῃ εὐχαριστίαν καὶ αἶνον τῷ Δημιουργῷ, ἀναφωνοῦσα: «Δόξα τῇ Ἀναστάσει Σου Χριστέ. Δόξα τῇ Βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ Σου, μόνε Φιλάνθρωπε!» (Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, Ἦχος α’).

Εἶναι πολλαὶ αἱ πνευματικαὶ ἀναζητήσεις εἰς τὸν κόσμον, καὶ μόνον μία ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ (Ιω. 14, 6). Καὶ μόνος εἶναι ὁ Νικητὴς τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Μόνος, Ὅστις ἀνοίγει τοὺς Οὐρανοὺς, οὗ τὸ ὄνομα Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία (Πραξ. 4, 12).

Ὅλοθύμως συγχαίρων πάντας ὑμᾶς διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναστάσεως, ἔτι καὶ ἔτι ἀπευθύνω πρὸς ὑμᾶς τὴν αἰσιόδοξον καὶ διαχρονικῶς ἐνθαρρυντικὸν μαρτυρίαν ὅτι

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ!

+Ο ΜΟΣΧΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΡΩΣΣΙΩΝ ΚΥΡΙΛΛΟΣ

Ἅγιον Πάσχα

2026